

Chương 58

Mấy ngày sau, Vệ Bắc dọn ra ở ngoài phòng trọ. Diệp Sơ cũng kiếm có sáng sớm đã quay về trường học. Vận mệnh, tựa như hai ngôi sao chổi chờ đợi hàng triệu năm, cuối cùng cũng sắp được chạm vào nhau, nào ngờ chỉ vì một li sai số đã bay chệch quỹ đạo, cuối cùng đi lướt qua nhau.

Trong lúc tình cảm không được như ý, công việc lại thuận lợi. Mặc dù ở phương diện tình cảm, Vệ Bắc đang phải chịu giày vò, nhưng việc thực tập của anh lại rất thuận lợi.

Lãnh đạo đội cảnh sát đều khen ngợi chàng trai trẻ mới đến, không những đẹp trai ngời ngời mà còn trung thực chịu khó, quan trọng nhất là không mập mờ với các nữ đồng chí trong đội. Rõ ràng, phái nữ là nguồn tài nguyên cực kì quý hiếm trong lực lượng cảnh sát, tranh chấp nội bộ rất dễ nảy sinh mâu thuẫn, gây bất lợi đến tình đoàn kết hữu nghị giữa các anh em.

Khi công việc của Vệ Bắc đang thuận buồm xuôi gió, thì cuộc sống của Diệp Sơ cũng rất phong phú thú vị.

Đầu tháng chín, cô vẫn chưa chọn được trường mình định thi nhưng đã bắt đầu triển khai ôn tập có chọn lọc. Năm thứ tư đại học ít bài tập nên cô suốt ngày lên thư viện. Tuy vẫn còn rất nhiều thời gian mới đến kì thi nhưng thi thạc sĩ đâu phải chuyện đơn giản, có phải cứ muốn là thi đâu, tròn một tháng trời, rất ít khi nhìn thấy bóng dáng cô trong phòng kí túc.

Những ngày tháng không có nhau, không còn cãi vã nên có vẻ rất yên bình, thế nhưng, cả hai luôn cảm thấy thiếu vắng điều gì đó.

Tháng mười là đến kì nghỉ Quốc khánh dài ngày.

Đêm trước kì nghỉ, rất nhiều bạn sinh viên bắt đầu thu dọn hành lí chuẩn bị về nhà, chỉ có Diệp Sơ vẫn đi sớm về muộn, không có động thái gì.

Tường Phương Phi không tìm được tò mò, hỏi cô không định về nhà sao, cô đáp rằng dù sao nhà cũng gần nên định ở trường thêm mấy hôm nữa rồi mới về.

Cuộc đối thoại của họ dẫn đến một màn thảo luận về đề tài “con đường sau khi tốt nghiệp”. Tường Phương Phi nói sau khi tốt nghiệp định sẽ tìm việc làm luôn để lo cho em trai ăn học, gia đình cũng muốn như vậy mà cô ấy cũng không có ý định tiếp tục học lên cao.

So với ý định của Tường Phương Phi, Khương Tử còn nhanh chóng hơn. Hai bên gia đình cô ấy và bạn trai đã gặp gỡ nhau, cả hai nhà đều quyết định đến khi bọn họ tốt nghiệp sẽ làm đám cưới luôn chứ chờ đến mấy năm nữa, giá nhà đất leo thang thì có muốn cũng không cưới nổi.

“Còn cậu thì sao, Tiểu Giai? Cậu định sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì?” Diệp Sơ hỏi Trương Tiểu Giai nãy giờ ngồi ngoài không tham gia vào đề tài của bọn họ.

Trương tiểu Giai ném cho cô hai chữ đơn giản: “Du học”.

Diệp Sơ giật mình: “Cậu sẽ ra nước ngoài à?”.

Trương Tiểu Giai vút tạp chí điện tử trong tay xuống: “Bố tớ muốn thế, tớ cũng chẳng còn cách nào khác, coi như ra ngoài chơi hai năm vậy”.

“Thế Trác Húc phải làm sao bây giờ?”

“Anh ta thì có thể làm sao? Cứ thế mà sống thôi.” Cô ấy trả lời rất nhẹ nhàng.

“Nhưng anh ấy không có ý kiến gì à?” Diệp Sơ hỏi tiếp.

Trương Tiểu Giai là một người thông minh, vừa nghe đã đoán ra tâm tư của Diệp Sơ, quay đầu nhìn cô đầy ý vị: “Cậu hình như có gì đó rất lạ”.

Diệp Sơ vội im bặt, sợ bị căn vặn đến cùng.

Cũng may tất cả mọi người đều đang quan tâm đến kì nghỉ dài ngày, không ai hỏi cô thêm nữa, chuyện này cứ thế chấm dứt.

Ngày hôm sau, trong phòng, ngoài Diệp Sơ ra, tất cả mọi người đều hơn hờ về nhà.

Diệp Sơ vạ vật trong trường, ngoài ăn và ngủ ra thì chỉ có học bài. Ngày nào cũng khô khan vô cùng vô tận. Thực ra cô cũng muốn về nhà, nhưng nghĩ tới chuyện Vệ Bắc lúc này cũng đang về nhà nghỉ lễ, cô lại do dự.

Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của cô như một phương trình, Vệ Bắc là biến số của phương trình ấy, sự xuất hiện của anh khiến cho cuộc sống của cô có thêm bao nhiêu bất ngờ, khiến cô không sao kiểm soát nổi.

Cảm giác như thế rất hồi hộp, có những giây phút ngọt ngào khiến ta đắm chìm bên trong, nhưng những khi đón đau lại khiến ta cực kì bối rối.

Dù cô có thể giải được những chương trình quỹ đạo phức tạp của các hành trình, nhưng lại không gỡ được sợi dây trói buộc lòng cô của chàng trai ấy. Tình yêu, chính là phương trình khó giải nhất trên thế gian này.

Ngày nghỉ cứ đờ đẫn nhạt nhẽo trôi qua hơn một nửa, đến ngày thứ năm, một người lẳng như Diệp Sơ cũng có chút không chịu nổi.

Cô không biết tại sao mình lại như thế, trước đây, đừng nói là năm ngày, kể cả là năm tháng phải ở một mình cô cũng cảm thấy vui vẻ. Nhưng giờ đây, cô luôn có cảm giác tim bị kiến bò, mỗi đêm khuya thanh vắng, con kiến ấy cứ bò qua bò lại khiến cô nhột nhạt không bình tâm.

Cô biết, rốt cuộc, thực sự mình không thể buông tay người kia được, Vệ Bắc tựa một bóng hình khắc sâu vào trong lòng cô, dù cô làm gì, nói gì, đều bản thân nghĩ đến anh.

Về mặt anh khi dịu dàng, khi tùy hứng, khi cau có tức giận.

Đôi khi Diệp Sơ nghĩ, thật ra đây đâu phải chuyện gì quá to tát nếu Vệ Bắc không muốn cô thi trường khác, thì cô cứ thi luôn trong trường này, dù đây không phải là nơi đào tạo ngành Thiên văn tốt nhất...

Nhưng từ việc không ra nước ngoài lui xuống thì thạc sĩ, rồi lại phải lui đến bước thi trong trường, sao cô cứ có cảm giác không cam lòng.

Đúng lúc Diệp Sơ đang đắn đo suy nghĩ thì điện thoại của mẹ cô bất ngờ gọi tới.

“Về nhà ngay cho mẹ.” Giọng Lưu Mỹ Lệ lạnh lẽo, có chuyện không hay rồi.

Vừa sáng ra Vệ Bắc đã nóng ruột, mí mắt bên trái cứ giật giật liên tục, anh có cảm giác như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Đến trưa, quả nhiên xảy ra chuyện lớn. Công an thành phố vừa triệt phá đường dây buôn bán ma túy lớn, đến nay những kẻ có liên quan đều đã bị bắt, chỉ còn một tên lọt lưới.

Hôm nay tung tích của hắn đã lộ, sắp sửa bắt gọn cả một mẻ lưới. Nào ngờ nghi phạm mang theo dao nhọn, đâm bị thương mấy cảnh sát, còn đang bắt con tin lên tận tầng cao nhất của tòa nhà nào đó, hiện đang giằng co với cảnh sát. Do nghi phạm quá mức ngoan cố, nên cảnh sát buộc phải điều động lực lượng cảnh sát đặc nhiệm, chuẩn bị thời cơ thích hợp hạ gục kẻ bắt cóc, giải cứu con tin.

Vệ Bắc làm thực tập sinh cũng được thông báo tới hiện trường. Khi bọn họ tới nơi, đã có rất nhiều người dân xúm lại dưới tòa nhà xảy ra vụ án, cảnh sát phải cố gắng kiểm soát hiện trường.

Đại đội trưởng Hoàng của đội đặc nhiệm lo các thực tập sinh còn non kinh nghiệm nên yêu cầu bọn họ khi lên đến nóc nhà phải đứng xa quan sát, không được tự ý hành động. Việc này Vệ Bắc có thể làm được, anh theo đội tiến lên phía trên, nhìn thấy kẻ bắt cóc đang giữ con tin trên sân thượng.

Mặc dù đối phương quần áo bản thủ nhàu nhĩ nhưng qua giọng nói và tướng mạo, Vệ Bắc vẫn nhận ra hắn, tội phạm chính là người anh em hồi học phổ thông của Vệ Bắc - Lưu Hàn.

Mọi người đều nói bạn học cũ gặp lại sẽ vô cùng thân thiết, nhưng Vệ Bắc không ngờ mình lại gặp lại người anh em tốt trong ngày hôm nay và trong hoàn cảnh này. Trong phút chốc, anh có cảm giác không thể chịu đựng nổi, cứ sững sờ nhìn Lưu Hàn.

Lưu Hàn không chú ý tới Vệ Bắc, giờ phút này hắn đang kê dao vào cổ con tin, con tin hình như chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, sợ đến nỗi không dám nhúc nhích, đôi mắt toát ra nỗi khiếp sợ kinh hoàng.

Chuyên gia đàm phán rất kiên nhẫn thực hiện các biện pháp tương tác với Lưu Hàn. Nghe nói trước khi đội đặc nhiệm được điều tới, hẳn một mục yêu cầu được gặp mặt một người tên là Tiết Nhiên Nhiên, từng là bạn gái của hắn.

Nhưng sau khi cảnh sát liên lạc nhiều lần, Tiết Nhiên Nhiên cũng chưa thể có mặt ở hiện trường, thế nên Lưu Hàn mới thất vọng đến nỗi mất kiểm soát con dao trong tay kẻ cô con tin càng lúc càng gần.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiết Nhiên Nhiên vẫn chưa xuất hiện, Lưu Hàn đã mất kiểm soát đến cực điểm, hắn gào lên mấy tiếng tuyệt vọng, rồi định ôm theo con tin nhảy lầu.

Đây là tầng thứ mười hai của tòa chung cư, nếu hắn nhảy xuống chắc chắn sẽ chết, tình hình ở hiện trường vô cùng khẩn cấp, đội đặc nhiệm tập kích ngoài cửa đều đã âm thầm lên nòng súng. Nhưng địa hình ban công vô cùng bất lợi cho việc ngắm bắn, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có tiếng gọi Lưu Hàn.

“Lưu Hàn, dừng lại!”

Vệ Bắc đã bình tĩnh lại sau giây phút chấn động, thấy Lưu Hàn sắp sửa lao mình xuống, anh hoảng hốt lao ra.

Sự xuất hiện của anh đã khiến mọi người kinh ngạc, ngay cả Lưu Hàn cũng dừng động tác lại. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vệ Bắc, dù nhiều năm không gặp, nhưng dù sao cũng đã từng là anh em thân thiết một thời, sau một hồi quan sát hắn đã nhận ra Vệ Bắc.

“Là cậu à?” Rõ ràng Lưu Hàn vô cùng kinh ngạc, “Cậu... cậu làm cảnh sát rồi à?”

Vệ Bắc hết sức giữ bình tĩnh, gật đầu: “Đúng vậy, là tôi đây, Lưu Hàn, anh đang định làm gì thế? Anh làm như vậy thì bác trai bác gái phải làm sao bây giờ? Sức khỏe mẹ anh không tốt, nếu anh đi rồi, bác ấy biết trông cậy vào ai?”

Rõ ràng những lời Vệ Bắc nói đã khiến Lưu Hàn hơi xúc động, con người điên cuồng của hắn âm thầm hạ giọng: “Vệ Bắc, cậu không hiểu đâu, tôi đã không còn là Lưu Hàn trước kia cậu từng quen biết nữa, tôi không thể quay đầu được nữa rồi”.

“Không, chỉ cần anh bằng lòng, thì vẫn có thể quay đầu làm lại mà.”

“Làm lại ư?” Lưu Hàn bật cười, giọt lệ trong khóe mắt rơi xuống: “Tôi không thể làm lại được nữa rồi, tôi đã hủy hoại tất cả, cậu có biết không! Tôi thật sự hối hận, thật sự hối hận khi đó đã không nghe lời các cậu. Cậu tuyệt giao với tôi là đúng lắm, đáng đời tôi lắm, tất cả đều là do tôi tự chuốc lấy tôi đáng chết!”. Hắn hơi suy sụp, nhưng chân vẫn không lùi thêm bước nào: “Cậu có biết không, giờ người mà tôi cảm thấy có lỗi nhất chính là Nhiên Nhiên. Hồi đó cô ấy khuyên tôi cai nghiện, tôi còn đánh cô ấy, bây giờ tôi hối hận lắm rồi, thế nhưng cô ấy không thèm quan tâm đến tôi nữa... Vì sao? Vì sao chứ? Cô ấy vì

tôi mà học lại, vì tôi mà làm trái lời bố mẹ, thậm chí cô ấy còn nói nếu tôi cai nghiện, cô ấy sẽ kết hôn với tôi, thế nhưng tôi lại đẩy cô ấy ra xa! Là tôi! Là tôi đã đẩy cô ấy ra xa khỏi mình!”.

“Đừng nói như thế, khi đó chúng ta chẳng phải đã thề, mãi mãi sẽ làm anh em tốt sao?”

“Xin lỗi A Bắc, tôi đã khiến cho cậu thất vọng rồi, tôi không xứng làm anh em tốt của cậu, không xứng làm bạn trai của Nhiên Nhiên, tôn chỉ là một tên cặn bã, một thứ rác rưởi, tôi không thể quay đầu lại nữa rồi, tôi đã tự tay đẩy mình vào địa ngục! Tam biệt, người anh em của tôi, đừng giống như tôi đừng bao giờ làm những điều khiến mình phải hối hận. Sau khi tôi chết, cậu hãy nói với Nhiên Nhiên, tôi xin lỗi cô ấy, mong cô ấy được hạnh phúc...”

Nói xong những lời này, hắn tuyệt vọng ngược nhìn Vệ Bắc, đẩy con tin trong tay ra, rồi nhảy xuống.

Một sinh mệnh cứ thế kết thúc. Ngay cả khi còn sống hắn có hèn hạ đến đâu, nhưng khi hắn rơi xuống, kết liễu cuộc đời của mình, mọi người đều bàng hoàng. Những lời hắn nói trước khi chết không chỉ cảnh tỉnh những kẻ đang làm đường lạc lối mà còn cảnh tỉnh tất cả mọi người đang sống trên đời: Hãy sống cho tốt, đừng lạc lối, sai một bước, sẽ sai thêm sai mãi.

Lưu Hàn đã ra đi như thế, may mà con tin bình an vô sự. Mặc dù Vệ Bắc tự ý hành động, vi phạm kỉ luật, nhưng niềm tình sự xuất hiện của anh kịp thời cứu sống con tin, nên lãnh đạo cũng không phê bình Vệ Bắc quá nhiều, chỉ bảo anh hãy về nhà tự kiểm điểm, cân bằng lại cảm xúc.

Vệ Bắc vẫn chưa thoát ra khỏi bóng đen tâm lí từ cái chết của Lưu Hàn. Dù sao cũng đã từng là anh em thân thiết năm đó bọn họ còn rất trẻ, cùng nhau phạm lỗi, cùng nhau sôi nổi, nhưng cuối cùng lại lựa chọn hai con đường khác nhau, càng đi càng xa, cho tới hôm nay, cảnh còn nhưng người đã mất.

Năm đó, nếu không phải vì kiên trì theo đuổi Diệp Sơ, chẳng phải hôm nay mình cũng sẽ giống Lưu Hàn, không thể quay đầu lại sao?

Vệ Bắc không dám tưởng tượng nếu anh đi trên con đường kia thì mình sẽ ra sao, trong lòng anh cực kì rối loạn, rõ ràng định về chung cư, nhưng lại bất giác ngồi lên xe buýt về nhà.

Tuổi hai mươi của cuộc đời, lần đầu tiên anh cảm nhận được gánh nặng của một sinh mệnh.

“Hôm nay giáo sư Vương ở khoa con đã gọi điện cho mẹ.” Sau khi Diệp Sơ về nhà, đây là câu đầu tiên mẹ nói với cô. Diệp Sơ cúi đầu, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

“Việc đã đến nước này mà con vẫn định không nói cho bố mẹ biết sao?” Sắc mặt của mẹ cô vô cùng không tốt, vừa nhìn liền biết máu nóng đang dâng đến tận đầu.

Diệp Sơ đành thở thê: “Chuyện danh sách đi du học của khoa phải không ạ, con đã từ chối rồi...”

Mẹ nhìn cô, dường như lúc này bà đã không thể kiểm soát được cảm xúc nữa: “Vậy con có thể nói cho mẹ biết tại sao lại từ chối không?”

Đôi mắt với lời chất vấn của mẹ, Diệp Sơ hơi chột dạ.

“Con không muốn đi du học, muốn ở lại... thi thạc sĩ”.

“Con có nhầm không hả? Nếu con muốn ở lại đây làm việc thì mẹ còn có thể hiểu được, nhưng con muốn thi thạc sĩ là vì cái gì? Không phải chính là muốn tiếp tục học sao? Ở nước ngoài điều kiện đào tạo chuyên sâu tốt như thế mà con không muốn, lại muốn thi thạc sĩ, mẹ thấy con đã học đến u mê, đầu óc không còn sáng suốt nữa rồi. Diệp Sơ ơi là Diệp Sơ rốt cuộc con đang nghĩ cái gì thế hả?”

Diệp Sơ không nói gì, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Mẹ của cô lại tiếp tục nói: “Được, con không muốn ra nước ngoài, con muốn thi thạc sĩ, được. Nhưng chuyện lớn như vậy, tại sao con không bàn bạc với bố mẹ mà đã tự ý quyết định, con cho rằng bố mẹ là cái gì? Bố mẹ nuôi con lớn bằng ngân này, ngay cả quyền được bàn bạc với con cũng không có sao? Hôm nay giáo sư Vương gọi điện nói chuyện này, mẹ cứ ngỡ ra, lúng túng thế nào con có biết không, con coi bố mẹ là gì hả?”. Lưu Mỹ Lệ càng nói càng kích động đến nỗi đứng không vững.

Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh nhìn thấy, vội vàng kéo bà xã đang tức giận lại khuyên can, rồi nói với Diệp Sơ: “Diệp Tử, chuyện này không thể trách mẹ con, chuyện quan trọng như thế, sao con có thể không bàn bạc với bố mẹ hả? Ôi...”.

Nghe bố mẹ than trách, trong lòng Diệp Sơ lại càng khó chịu, nhưng cô không biết phải nói gì, chỉ có thể thần thờ đứng đó, nước mắt chầm chầm rơi xuống.

“Khóc? Bây giờ con biết khóc rồi à? Sao trước đó con không suy nghĩ cho bố mẹ hả? Ủng hộ mẹ và bố con nuôi con lớn bằng ngân này. Lúc trước thi đại học cũng thế, nhiều ngành học dễ kiếm việc như thế mà con lại chọn ngành Thiên văn! Thôi thì đành chịu, giờ tốt nghiệp ra trường, công việc khó tìm, mãi mới có cơ hội du học mà con lại từ chối! Con, con...”, cảm xúc của Lưu Mỹ Lệ càng lúc càng không ổn định.

Diệp Kiến Quốc vội trấn an bà xã: “Diệp Tử, tim mẹ con không khỏe, con ra ngoài trước đi, đợi mẹ con bình tĩnh lại chúng ta sẽ bình tĩnh bàn lại chuyện này nhé”. Ông nháy mắt với con gái, ra hiệu cho cô tạm thời tránh đi.

Diệp Sơ lui về sau một bước, trong lòng đau đớn khó chịu, nhìn dáng vẻ của mẹ mà không biết nói sao cho phải, đành chạy ra ngoài.

Trên nhà còn vọng xuống tiếng mẹ cô: “Ông đừng ngăn tôi ông để cho con bé đi ra ngoài làm gì? Sao tôi lại sinh ra đứa con gái ích kỷ như thế...”. Dù cô đã

chạy rất nhanh, muốn tránh xa lời trách cứ của mẹ, nhưng tiếng nói ấy cứ văng vẳng bên tai, giày vò trái tim cô.

Trong lòng ngực cô ngập tràn cảm giác day dứt, không sao kiềm được nước mắt, tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều đang đồng loạt trách mắng cô ích kỉ, rồi cô thấy Vệ Bắc cũng đang thất thần bước tới.

Những lần tình cờ gặp gỡ của hai người, chưa bao giờ lãng mạn.

Một người nước mắt hoen mi, một người mắt hờn mắt vía, sau đó, Vệ Bắc trông thấy vệt nước mắt trên gương mặt Diệp Sơ, anh tỉnh táo lại, vội vàng tới bên cô: “Sao thế? Sao lại khóc?”

Còn chưa hỏi xong, Diệp Sơ đã nhào vào lòng Vệ Bắc, đã khóc nức nở trong lòng anh.

Vệ Bắc bị hành động của cô làm cho trở tay không kịp, anh rất ít khi thấy Diệp Sơ khóc, lại còn khóc thê thảm thế này.

Anh rất muốn hỏi cô rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng cô bé ở trong lòng anh khóc thương tâm như vậy, khiến anh không thể nào mở miệng hỏi han, đành ôm cô vào lòng để cô tiếp tục khóc cho thỏa.

Trời đã tối, các hộ trong khu chung cư họ sống đều đã lên đèn. Bảo vệ khu chung cư cảnh giác nhìn bọn họ, dường như sẵn sàng chờ giây phút anh hùng cứu mỹ nhân.

Dưới ánh đèn, bóng hai người hòa vào nhau.

Cuối cùng Diệp Sơ cũng ngừng khóc, đôi mắt sưng mọng từ trong lòng Vệ Bắc ngẩng lên nhìn anh, vẻ mặt đã trở về với nét bình tĩnh thường ngày, chỉ những vệt nước mắt vào đôi mắt hoe đỏ là không giấu được vẻ yếu đuối vừa rồi của cô.

Cô nói: “Đưa em ra bờ sông đi dạo một lát được không?”, Vệ Bắc gật đầu, đỡ vai Diệp Sơ, rồi hai người đi ra khỏi khu chung cư.

Triền sông đêm khuya tĩnh mịch vô cùng, thấp thoáng dăm ba tiếng ve mùa thu không chịu nổi nổi cô đơn. Vệ Bắc và Diệp Sơ mỗi người một tâm sự, sóng vai bước đi trên triền sông, chưa ai chịu mở lời.

Một lát sau, Diệp Sơ bỗng cảm thấy hơi lạnh.

Thời tiết ở thành phố này rất quái đản, mùa hè rõ ràng dài đằng đằng, nhưng mùa thu lại nhanh đến nỗi không kịp trở tay. Hôm qua còn đang nóng bức khô rang, vậy mà sau một trận mưa đêm qua, hôm nay đã phải mặc áo khoác ra đường.

Buổi sáng Diệp Sơ vội vã quay về nên giờ chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, gió đêm ven sông thổi khiến cô không nhịn được mà hắt xì hơi.

Vệ Bắc thấy thế, vội cởi áo khoác choàng cho Diệp Sơ, anh chỉ mặc một chiếc áo cộc tay.

“Nhu thế anh sẽ lạnh đấy.” Diệp Sơ cởi áo định trả cho anh.

“Đùa à, mới có thế này mà anh đã lạnh được á? Hồi trước trường anh còn tổ chức bơi mùa đông nữa kia, được rồi được rồi, em mau mặc áo vào.” Rõ ràng anh chẳng hề bận tâm đến thời tiết, lại khoác áo lên người Diệp Sơ.

Diệp Sơ không từ chối nữa, an tâm hưởng thụ cảm giác ấm áp lâu lắm mới có này. Bên tai lại nghe thấy một tiếng hắt hơi, Diệp Sơ giật mình, ngẩng đầu nhìn Vệ Bắc.

Bốn mắt nhìn nhau, “kẻ tình nghi” dụi dụi mũi, ra vẻ nghiêm túc nói: “Không phải anh”.

Kiểu giấu đầu lòi đuôi này khiến cho Diệp Sơ không nhịn được mà bật cười. Vệ Bắc cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình thật trẻ con, cũng bật cười ngượng nghịu.

Cảm giác lúng túng sau khi gặp lại trong giây phút này đã hoàn toàn biến mất. Diệp Sơ không cười nữa, nhỏ giọng nói: “Thật ra có một chuyện, em vẫn chưa nói cho anh biết”.

“Chuyện gì?” Vệ Bắc hỏi.

“Em ở trong danh sách được đi du học của khoa... Em đã từ chối rồi.”

Nghe cô nói câu đầu tiên, Vệ Bắc sợ hết hồn, cũng may câu nói ngay sau đó đã khiến anh thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Sơ nói tiếp: “Chuyện này em vẫn giấu bố mẹ. Nhưng hôm nay, giáo sư Vương trong khoa gọi điện cho mẹ em, nói chuyện em từ chối đi du học cho bà biết rồi”.

Vệ Bắc nhớ lại cảnh tượng vừa rồi Diệp Sơ khóc nức nở chạy đến, trong lòng anh cũng đã hiểu được một nửa: “Cho nên, mẹ muốn em đi du học sao?”

Diệp Sơ gạt đầu, vô thức cắn môi dưới.

Diệp Sơ trả lời như thế khiến vẻ mặt Vệ Bắc nghiêm túc hẳn. Tuy Diệp Sơ đã từ chối, nhưng nhìn dáng vẻ cô vừa chạy vừa khóc lúc nãy, mẹ cô chắc chắn đã tạo áp lực với cô rồi nếu hiện tại cô lại đổi ý, vậy bọn họ... Trong lòng anh không khỏi bồn chồn, e dè hỏi: “Vậy em... định làm thế nào?”

Diệp Sơ cúi đầu không đáp, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, giống như đã suy nghĩ dứt khoát, rồi cẩn thận nói: “Em sẽ không đi”.

Nghe được đáp án mình mong muốn, Vệ Bắc thảm thờ phào, rõ ràng vui vẻ vô cùng, nhưng không hề tỏ ra ngoài, mà còn hỏi: “Vì sao?”

Cái này mà còn phải hỏi sao? Diệp Sơ nhú mày: “Tất nhiên là vì anh rồi...” Lời vừa nói ra, lại thoáng thấy khóe mắt Vệ Bắc lóe lên nụ cười đắc ý, cô đỏ mặt, nhanh chóng sửa lại: “Anh hỏi vì sao làm gì? Em chỉ là không muốn đi thôi”.

Lời đang nói bỗng nhiên ngưng bật, Vệ Bắc bất thành linh ôm chặt lấy cô.

Anh ôm rất chặt, tựa như nếu buông lỏng tay, người trong lòng sẽ bay đi mất.

Diệp Sơ mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng lại nghe tiếng Vệ Bắc thì thầm bên tai: “Cảm ơn em”.

Lòng cô bỗng rung động, dường như câu nói ấy đã chạm đến nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô.

“Thật ra, em nên cảm ơn anh mới đúng.” Cô nói: “Cảm ơn anh đã bên cạnh em bao năm qua. Em biết em tùy hứng, em ích kỉ, không lo nghĩ cho anh, thường chọc giận anh, thế nhưng anh lại chưa bao giờ buông tay em, thế nên, em cũng không muốn buông tay anh, người chưa bao giờ rời xa em”.

Những lời này, thật ra cô cất giữ trong lòng rất lâu rồi.

Hồi ấy còn trẻ người non dạ, cứ cứng đầu không chịu nói ra. Hôm nay lấy hết dũng khí bày tỏ được, cô bỗng có cảm giác nhẹ nhõm khó lòng diễn tả.

Hứa hẹn, không nhất thiết phải nói thành lời. Lời tỏ tình, không chỉ có mỗi một câu “Em yêu anh”.

Vòng tay ấm, chính là thấu tỏ nỗi lòng.

Mãi mãi, cần có lòng tin và hi sinh của cả hai người.

Tựa như một lời bài hát nghe nhiều đến thuộc lòng: “Điều lãng mạn nhất mà anh có thể nghĩ ra, chính là được cùng em từ từ già đi. Cho đến ngày chúng ta là đến nỗi không thể cất bước, em vẫn là báu vật trong bàn tay anh...”

Sau khi kì nghỉ dài kết thúc, sinh hoạt của Diệp Sơ trở lại bình thường, mặc dù mẹ cô vô cùng không hài lòng với chuyện cô từ chối đi du học, nhưng đâu sao vẫn là đứa con gái mình mang thai chín tháng mười ngày, ngoài mặt thì nghiêm nghị, nhưng trong lòng lại không nỡ, nên cũng không ép buộc quá nhiều.

Lại mấy tháng nữa trôi qua, kì thi thạc sĩ càng ngày càng tới gần. Diệp Sơ cũng đã quyết định sẽ thi thạc sĩ tại khoa Thiên văn trong trường mình đang học. Mặc dù đào tạo ở đây kém hơn một chút so với mong muốn của cô, nhưng may mà cũng không tệ. Nếu như thuận lợi, rất có khả năng cô sẽ được giữ lại trường làm giảng viên. Đối với một người con gái mà nói, có thể có một công việc ổn định như thế đúng là ngàn vàng khó đổi.

Tất cả dường như đã trở thành một kết cục đã an bài, chỉ có giáo sư Vương là vẫn không cam lòng, cứ cố chấp khuyên rằng Diệp Sơ hãy suy nghĩ lại thật kĩ, rằng đi du học có biết bao nhiêu tốt đẹp, bỏ qua quá đáng tiếc.

Diệp Sơ vốn đã vững lòng, nhưng đúng lúc này thì dịch cúm A toàn cầu bùng phát, khoa buộc lòng phải lùi thời gian cử học sinh đi du học lại. Giáo sư Vương nghĩ rằng đây là ý trời ông trời không muốn để Diệp Sơ thi thạc sĩ, mà

muốn tạo cơ hội cho cô đi đào tạo chuyên sâu ở nước ngoài. Ông lúc nào cũng khuyên Diệp Sơ: “Hãy suy nghĩ thêm một chút đi, danh sách vẫn còn giữ tên của em. Người trẻ tuổi nên ra ngoài xem xét đó đây, nhớ năm đó, tôi cũng chỉ vì muốn ổn định nên mới trở thành một học giả già chỉ biết lí luận như bây giờ. Em là học sinh tôi rất kì vọng, tôi không muốn sau này em sẽ phải hối hận giống như tôi...”

Diệp Sơ vừa cảm thấy rất vui vinh dự vì gặp được một người thầy chăm lo cho sinh viên như vậy, mặt khác lại sợ nếu giáo sư cứ như thế sẽ ảnh hưởng tới việc thi thạc sĩ của cô. Bất đắc dĩ, cô đành dọn đồ đạc đến căn hộ chung cư của Vệ Bắc lánh nạn.

Vệ Bắc thuê nhà trọ ở khu chung cư ngay gần trường Diệp Sơ, vừa nghe Diệp Sơ nói muốn tới, anh đã xin nghỉ phép nửa ngày ở đội đặc nhiệm để về dọn dẹp phòng ốc, sợ Diệp Sơ nhìn thấy phòng trọ bừa bộn sẽ chê cười.

Vậy nên khi Diệp Sơ tới trước giờ hẹn, trông thấy một anh chàng “người hùng” lực lưỡng đang đội một cái mũ bằng giấy, đeo tạp dề Hello Kitty, luống cuống thu dọn đồng tạp chí và vỏ lon, cô lăn ra cười đến mất cả hình tượng.

Vệ Bắc vội vàng chỉ vào chiếc tạp dề mình đang mặc, giải thích: “Cái này... cái này là mẹ anh mua. Ôi, em đừng cười nữa mà! Anh cởi ra rồi mà em vẫn cười à? Diệp Thừa Côn, em dám cười anh nữa xem!” Cuối cùng anh then quá hóa giận, xông vào bịt miệng Diệp Sơ.

Diệp Sơ vươn tay chống cự, hai người cứ giằng co đùa giỡn một hồi.

Sau đó, cũng không biết ai trong hai người bất cẩn giẫm phải tờ báo trên sàn, trượt chân rồi cả hai mất thăng bằng, đổ nhào xuống ghé bành.

Diệp Sơ cảm thấy thân thể mình lún xuống, lúc hoàn hồn lại đã thấy mình bị Vệ Bắc đè chặt xuống ghé bành rồi, tư thế của hai người vô cùng mờ ám. Mặt cô đỏ bừng, toan đẩy anh ra đứng lên.

Vệ Bắc nghĩ. Vợ chồng già cả rồi, cô nhóc này lại còn xấu hổ cái gì? Thế là anh cố ý tỏ thái độ trêu chọc cô, đè cổ tay cô xuống, không cho cô đứng lên.

“Đừng đùa nữa, đứng lên đi nào!” Mặt Diệp Sơ đỏ bừng như phải bỏng.

Vệ Bắc không nghe, cố ý đùa giỡn lưu manh: “Hôn anh một cái, hôn rồi sẽ thả em ra!”

Diệp Sơ quần bách đến nổi mặt như trái táo chín đỏ, thế nhưng sức lực lại không bằng anh, đành nhắm mắt mỗ lên má anh một cái. “Em là con gà mỗ thóc hả!” Vệ Bắc lại càng đùa giỡn vô lại, được rồi, em không chịu hôn anh, thì anh đành tự hôn em vậy. Rồi anh cúi đầu, hôn cô say đắm.

Diệp Sơ bị nụ hôn này làm cho toàn thân mềm nhũn, cả người lún sâu vào ghé bành. Vệ Bắc được thế lại càng hôn táo tợn, càng lúc càng làm cần, đúng lúc này điện thoại di động trong túi Diệp Sơ đổ chuông.

Vệ Bắc nhíu mày, nhắc chân đạp túi xách của Diệp Sơ xuống gầm ghế.

“Anh làm gì thế? Điện thoại của em ở trong đó! Nhỡ hỏng thì sao?” Diệp Sơ giãy giụa đứng lên, muốn đi nghe điện thoại.

“Hỏng thì anh mua cái khác.” Vệ Bắc ôm chặt hông cô, vẻ mặt không tình nguyện, nhưng cũng nhích ra: “Anh nói này Diệp Thừa Cân, sao mà em lại lảm chuyện như thế hả! Cứ lúc nào anh định làm gì đó, thì lại có điện thoại, anh nghi ngờ, có phải em đã thông đồng trước với điện thoại để làm hỏng việc của anh không hả?”

“Xí!” Diệp Sơ trừng mắt nhìn anh, bắt máy.

“A lô, Tiểu Diệp phải không? Giáo sư Vương đây, chuyện du học em đã nghĩ xong chưa? Tên của em tôi vẫn giữ trong danh sách đây này.” Ở đầu bên kia điện thoại, giáo sư Vương vẫn ra rả không biết mệt mỏi.

Trước sự tấn công của giáo sư Vương, Diệp Sơ cũng chỉ biết im lặng, đáp lại mấy câu chiếu lệ, rồi cuối cùng cũng lừa được ông cúp điện thoại.

“Ai vậy?” Vệ Bắc hỏi.

“Là giáo sư Vương, chính là thầy giáo hướng dẫn em làm luận văn ấy.”

“À.” Vệ Bắc dừng lại một chút rồi dường như nghĩ ngợi gì đó: “Không phải ông ấy vẫn muốn khuyên em đi du học chứ?”

Diệp Sơ bắt đắc dĩ gật đầu: “Ông ấy còn có nghị lực hơn cả mẹ em”.

“Em đừng có dao động đấy nhé!” Vệ Bắc nửa đùa nửa thật nói.

Diệp Sơ giật mình, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng lại nhanh chóng trở về như cũ: “Sao có thể thế được? Em đã quyết định thi thạc sĩ rồi. Không cà kê với anh nữa, em còn phải ôn tập”. Cô nói xong liền đi vào trong phòng.

Vệ Bắc nhìn theo bóng dáng cô, đầu mày hơi nhíu lại. Những ngày chuẩn bị thi thạc sĩ vô cùng khó khăn buồn chán, Diệp Sơ ở cùng Vệ Bắc, ngày nào cũng vui đầu ôn tập, mà Vệ Bắc đang thực tập, toàn đi sớm về khuya, hai đứa như vợ chồng son, cùng trải qua những tháng ngày cực kì quy củ.

Mấy tuần lễ cứ thế trôi qua, ngày mỗi lúc một thêm gần. Hôm đó Vệ Bắc trực ban, về đến nhà đã nửa đêm, anh mở cửa thì thấy trong nhà vẫn sáng đèn, Diệp Sơ đang vui đầu ngủ giữa đống tài liệu ôn tập.

Anh không khỏi thương xót. Cô nhóc này thật là, vẫn biết thi thạc sĩ không phải là chuyện đơn giản, nhưng cô cứ thế này thì đúng là cố quá. Nhất là mấy hôm nay, hầu như mỗi ngày vừa rời giường một cái là cô lại cắm đầu vào sách, ôn thi quên hết ngày đêm, quên ăn quên ngủ, không hề quan tâm đến sức khỏe bản thân. Nếu cứ thế này thì kiểu gì cũng ốm mất.

Nếu như... ngay từ đầu cô lựa chọn đi du học mà không phải là thi thạc sĩ thì liệu bây giờ có phải khổ nhọc thế này không? Vệ Bắc bất chợt đặt ra câu hỏi ấy, ngực bỗng thắt lại, lòng hơi khó chịu.

Đúng lúc này, Diệp Sơ đang nằm bò ra bàn ngủ gục bồng động đây, hình như cô thấy lạnh.

Vệ Bắc giật mình, thoát ra khỏi suy tư, rồi vội vàng lại gần bế cô vào phòng.

Trông cô thực sự là đã mệt muốn chết rồi, đầu bị bệnh thế mà hai mắt vẫn nhắm, vẫn ngủ rất say. Vệ Bắc cẩn thận đặt cô xuống giường, đắp kín chăn, chắc chắn rằng cô không bị lạnh mới yên tâm rời khỏi phòng.

Trên bàn phòng khách la liệt cơ man là tài liệu ôn tập, chỉ nhìn thôi cũng đủ nhức đầu rồi. Vệ Bắc ngồi xuống, chiếc ghế vẫn còn ấm, vẫn vương hương thơm từ cơ thể cô.

Anh thần thờ nhìn bàn học đầy sách vở, lật giở một trang sách toàn những công thức phức tạp, chỗ trống nào trên trang ấy cũng bị Diệp Sơ ghi chép chi chít, bên dưới trang sách in một tấm ảnh vũ trụ, chụp lại cảnh tượng vũ trụ mênh mông lấp lánh ánh sao, bao la đến mức khiến ta có cảm giác không tài nào nắm bắt nổi.

Vệ Bắc nhìn tấm ảnh mà thất thần, chợt nghe tiếng dép lê loẹt quẹt phía sau, thì ra Diệp Sơ đã tỉnh dậy từ lúc nào, mắt mũi ngái ngủ đứng sau lưng anh.

“Anh về rồi à?” Cô hỏi.

“Ừ, sao em lại dậy thế, mau về phòng ngủ tiếp đi kéo lạnh.”

“Không sao đâu.” Diệp Sơ kéo kéo chiếc chăn đang khoác trên người, nói: “Vừa nãy em cũng không biết ngủ thiếp đi lúc nào nữa, vẫn còn một đề chưa làm xong”.

“Em đừng có cố quá!” Vệ Bắc hơi giận: “Giờ là mấy giờ rồi, đề thi ngày mai làm cũng được chứ sao? Giờ đã muộn rồi, nhớ bị ốm thì làm thế nào? Mau đi ngủ cho anh!”

Diệp Sơ dường như hơi không cam lòng, nhưng nhìn vẻ mặt căng thẳng của Vệ Bắc, cô chỉ đứng im đó không dám ho he gì.

“Còn không đi à?” Vệ Bắc giục.

Diệp Sơ xoa xoa bụng, ngượng ngùng nói: “Thật ra, em hơi đói bụng...”

Lần này Vệ Bắc lại càng giận hơn, nghĩ thầm, cô nhóc này cuối cùng cũng biết ăn cơm à, thế là anh đứng dậy bảo: “Trong tủ lạnh còn sủi cảo, để anh đi hấp lại cho em”. Rồi anh lại đeo cái tạp dề Hello Kitty, lạch bạch vào bếp hấp sủi cảo cho vợ.

Nào ngờ, đến khi hấp xong sủi cảo, ra đến nơi lại thấy Diệp Sơ đang học bài rồi. Tức thật!

Vệ Bắc vừa giận vừa thương, bước tới gấp sách của cô vào: “Nếu hôm nay em còn dám đọc cuốn sách này một lần nữa, thì đời này em sẽ không bao giờ còn thấy nó nữa đâu!”

Anh nghiên răng nghiên lợi đe dọa.

Diệp Sơ biết tính anh, nói được kiêu gì cũng làm được, cô vội vàng dẹp đám tài liệu quý giá sang một bên, ngoan ngoãn bưng bát sủi cỏ lên ăn.

“Chín quá!” Cô phàn nàn.

“Có ăn là tốt rồi lại còn chê à, đừng có mà đòi hỏi nhé!”

Vệ Bắc vẫn đang tức đến xì khói.

Diệp Sơ vội vã lắc đầu, ôm chặt cái bát trong tay, dáng vẻ như muốn cùng sủi cỏ “đồng quy vu tận”.

Thấy cô như vậy, Vệ Bắc cũng không giận được nữa, anh cố nén cười nói: “Mau ăn đi rồi còn ngủ!”

“Vâng.” Lúc này Diệp Sơ ngoan ngoãn cúi đầu ăn sủi cỏ. Mặc dù sủi cỏ có hơi nát, nước dùng có hơi mặn, nhưng giữa đêm ôn thi vừa đói vừa rét này thì đây đúng là của ngon vật lạ trời ban cho.

Vệ Bắc không nói nữa, ngồi cạnh nhìn Diệp Sơ ăn, ngoài cửa sổ, đêm đã khuya lắm rồi.

Thình lình, anh mở miệng: “Diệp Thừa Côn, tại sao em lại thi khoa Thiên văn?”

Diệp Sơ vội nhét nuốt miếng sủi cỏ, ngẩng đầu nhìn Vệ Bắc, rất lấy làm lạ, không hiểu sao anh lại hỏi vấn đề này.

Nhưng hình như anh rất muốn biết, nên Diệp Sơ cố nhớ lại, nuốt miếng sủi cỏ vào bụng rồi nói: “Chính là cái hỏi em không nhớ được tên anh ấy, anh đã chỉ vào chòm sao Bắc Đẩu rồi nói đó là tên anh, anh không nhớ sao?”

Tim Vệ Bắc khẽ run rẩy. Anh gật đầu.

Chính vào hôm đó, em bỗng nhiên cảm giác những vì sao trên bầu trời vô cùng thú vị. Về nhà liền chọn khoa Thiên văn. Cô mỉm cười rồi nói tiếp: “Sau đó mẹ em còn mắng em một trận, trách em sao lại tùy tiện chọn chuyên ngành như vậy được cơ chứ.”

“Vậy em đã bao giờ hối hận chưa?”

“Chưa bao giờ, em nghĩ chuyên ngành này rất tuyệt. Nó khiến ta hiểu rằng vũ trụ này vô cùng rộng lớn, còn chúng ta nhỏ bé biết bao, có thể sống và dùng sinh mệnh hữu hạn của mình để tìm hiểu về sự vô hạn của vũ trụ, thật là một việc khiến người ta vô cùng tự hào... anh sao vậy?” Diệp Sơ nhìn Vệ Bắc đang ngờ ngẩn: “Anh mệt à, sao lại thất thần thế?”

Vệ Bắc nhanh chóng hờn trở lại: “Chắc vậy đấy, anh đi tắm cái đã, em ăn xong phải nhanh đi ngủ, biết chưa?”

“Yes, sir!” Diệp Sơ gơ tay chào anh theo kiểu nhà binh rồi cười tí tít mắt...

Vũ trụ bao la, chúng ta đều nhỏ bé, có thể sống và dùng sinh mệnh hữu hạn của mình để tìm hiểu về sự vô hạn của vũ trụ, thật là một việc khiến người ta vô cùng tự hào...

Những lời Diệp Sơ nói cứ văng vẳng bên tai. Vệ Bắc vội tới bồn rửa mặt, vỗ nước lạnh lên mặt, nhìn chính mình trong gương, trong lòng bỗng có cảm giác không thể nói nên lời.

Anh không thể nào quên đi ánh mắt của Diệp Sơ khi nói những lời ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn, con ngươi đen nhánh long lanh, lóe lên tia hạnh phúc.

Anh có thể không thể hiểu được những công thức phức tạp trong những tài liệu thiên văn kia, nhưng anh hiểu được ánh mắt ấy có nghĩa là gì. Đúng thế, cô nhóc này rất chăm chỉ, từ bé đến lớn chưa có việc gì khiến cô quan tâm đến thế. Mặc dù không thời gian ôn thi này khiến cả thể lực và tinh thần cô mệt mỏi hao gầy, nhưng khi nói đến vũ trụ, tia sáng trong mắt cô chói lòa khiến người khác không dám nhìn thẳng, khiến thăm sâu tận đáy lòng anh trỗi dậy một cảm giác tự ti và áy náy.

Một con chim sải rộng đôi cánh nhưng lại không thể tung bay trên bầu trời của mình, đó sẽ là một việc đáng buồn tới mức nào đây?

Vũ trụ mênh mông đến thế, con người còn bé nhỏ hơn cả loài kiến. Giữa vũ trụ không biết đâu là bến bờ này, một sinh mệnh nhỏ bé nọ cùng với một sinh mệnh nhỏ bé khác đã tránh được những cuộc va chạm lục địa, tránh được quái vật khổng lồ kỉ Jura, tránh được những khi sao chổi quét qua địa cầu, tránh được nạn đói và chiến tranh diễn ra hàng nghìn năm qua... để có thể gặp được nhau. Điều ấy thật kì diệu biết bao!

Số mệnh đã an bài, ý trời đã định.

Đã như vậy, thì đợi thêm vài năm có là gì?

Có lẽ, đã đến lúc nên nhượng bộ rồi?

Nếu em hướng tới bầu trời, anh sẽ giúp em tung cánh, bởi vì, em chính là bầu trời của anh.

Hai năm sau, tại sân bay.

Một bóng dáng vững chãi đứng sừng sững giữa dòng người tấp nập qua lại, anh mặc một chiếc sơ mi vừa vặn, gương mặt đẹp như tạc, góc cạnh hài hòa, đẹp trai đến nỗi các cô gái ngồi đằng xa phải thì thào to nhỏ.

Anh có vẻ rất sốt ruột, cứ nhìn chăm chăm vào di động. lát sau, chiếc di động ấy đổ chuông, anh vội vàng bắt máy.

Anh quát rất to vào điện thoại: “Diệp Thừa Căn, em mà còn không đến thì không cần phải đến nữa! Mau lên đi!”

“Dữ dằn quá!” Mấy cô nàng trông cây si vừa nãy đồng loạt trở mặt.

“Chắc đang đợi bạn gái?”

“Hung dữ như vậy thì làm bạn gái anh ta chẳng phải rất thê thảm sao? Ai mà xúi quẩy thế không biết?”

“Chưa biết được đâu, nhớ đâu bạn gái người ta học kick-boxing, mỗi cú đấm hạ gục một con trâu thì sao.”

“Hí hí, thế có vẻ khủng khiếp quá nhỉ? Có khi cô ấy còn dữ dằn hơn anh ta ấy nhỉ?”

“Đừng nói nữa, nhìn kia, người ta đến rồi đây.”

Mấy cô nàng dừng cuộc thảo luận riu ra riu rít của mình lại đồng loạt ngược lên nhìn. Họ thấy một bóng người hoàn toàn không-bắt-mắt đang tách ra khỏi dòng người, hướng về phía anh chàng đẹp trai hung dữ. Bóng dáng ấy mặc áo phông hết sức bình thường, kéo một va li hành lí cũng hết sức bình thường buộc kiểu tóc đuôi ngựa bình thường, cộng thêm một gương mặt có vẻ cũng rất bình thường, tóm lại là bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

Hình ảnh này rõ ràng khiến cho các cô nàng chim sẻ riu rít kia thất vọng tràn trề.

“Chẳng giống tập kick-boxing gì cả.”

“Trông cũng chẳng hung dữ nữa.”

“Có phải bạn gái không?”

“Xem kia, lại quát rồi!”

“Xem ra kiếm được trai đẹp chưa chắc đã hạnh phúc nhỉ...”

“Đúng thế, đúng thế trèo cao ngã đau thôi...”

Tiếng bàn tán nhỏ dần, cuối cùng mất hút giữa những ồn ào huyên náo của sân bay.

Phía này, ngược lại, giọng Vệ Bắc lại chẳng nhỏ chút nào: “Diệp Thừa Cân, em xem bây giờ là mấy giờ rồi?”

Diệp Sơ oan ức đáp: “Máy bay bị chậm chứ có phải em muốn sao là được vậy đâu...”

“Còn nữa, em ăn mặc cái kiểu gì thế hả? Cười xin là chuyện hệ trọng mà em tùy tiện như thế?”

“Có phải em cười đâu cơ chứ?” Diệp Sơ không phục chu môi.

“Vớ vẩn.” Vệ Bắc bị cô làm cho tức điên người, “Chúng ta làm đám cưới em thử đến muộn mà xem? Đi thôi, đừng có lè mề nữa”. Anh đón lấy hành lí trong tay cô rồi sải bước ra khỏi sân bay.

Diệp Sơ vội vàng ngoan ngoãn bước theo, miệng vẫn không phục, lảm bảm: “Còn phải xem em có chịu gả cho anh không chứ...”

“Cái gì?” Vệ Bắc ngoái đầu lại, ánh mắt nghiêm nghị bắn về phía cô.

“Đi thôi đi thôi, nếu không là muộn đấy!” Diệp Sơ vội vã vờ như không nói gì, ba chân bốn cẳng bước ra ngoài.

Hai người nhanh chóng rời khỏi sân bay, lái xe vào trung tâm thành phố.

Hôm nay là ngày mừng một tháng mười, là Quốc khánh Trung Quốc, cũng là ngày hoàng đạo để uyên ương cưới hỏi.

Lần này Diệp Sơ vội vã trở về là để dự hôn lễ của bạn thân: Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn.

Bạn thân thời học trò chớp mắt đã thành chồng vợ khiến cho ta không thể không than: sao thời gian trôi nhanh đến thế. Nhớ lại thì, cảnh chia li tại sân bay hai năm trước dường như vẫn chập chờn trước mắt, Diệp Sơ mãi mãi không bao giờ quên khoảnh khắc lên máy bay, Vệ Bắc nhét vào tay cô một mẫu giấy.

“Em hãy đi đi, hãy theo đuổi chân trời mơ ước của em, nhưng đừng quên, chỉ cần cúi xuống, luôn có anh ở nơi này chờ đợi.”

Trong xe đang bật bài “Cô gái nơi xóm nhỏ” của Đào Triết, lời bài hát như thế này: “Vẫn nhớ một năm trước đứng nơi ga tàu hỏa, ngắm chính mình diễn vở bi kịch đầy hoa, qua ô cửa kính ngắm em trước mắt nhạt nhòa, tàu vẫn nhả khói, vẫn ra đi giữa làn nắng chói lòa...”

Lời bài hát đượm vẻ u buồn may mà hiện thực của cô không bi đát như lời bài hát.

Hai năm nay, cô một thân một mình du học nơi xứ người, nếm trải nỗi cô đơn bơ vơ mà người thường không sao tưởng tượng nổi, nếu không được người thân động viên hỗ trợ nếu không phải ngày nào Vệ Bắc cũng gọi điện thoại cô vũ thì e rằng đã không trụ nổi đến ngày hôm nay.

So với việc trở trọ ở nước ngoài, thì được trở về, được cãi cọ với anh cũng đã ngập tràn hương vị hạnh phúc rồi.

Diệp Sơ cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, bất giác xe của Vệ Bắc đã dừng trước tòa nhà nơi Lâm Mậu Mậu sống. Đám cưới đã bắt đầu giữa tiếng pháo đi ùng, chú rể Triệu Anh Tuấn đã tháo kính ra, mặc bộ comple đen, mặt đỏ bừng chờ đợi cô dâu của mình.

“Em không đi đâu, Diệp Tử, Diệp Tử còn chưa về cơ mà... ơ, Diệp Tử!” Lâm Mậu Mậu đang làm mình làm mẩy chưa chịu lên xe hoa bỗng phát hiện ra kẻ đến muộn Diệp Sơ, cô ấy xách váy cưới nhào tới, khiến các cụ hai nhà cuống quýt gọi với theo: “Coi chừng ngã, coi chừng ngã đấy...”

“Diệp Tử, cuối cùng cậu cũng đến rồi, mau nhìn này, tớ có xinh không?” Lâm Mậu Mậu hạnh phúc tràn trề sung sướng chia sẻ với bạn.

Không thể không thừa nhận, hôm nay Mậu Mậu cực kì xinh đẹp, đẹp hơn hàng trăm nghìn lần so với trong ảnh cưới mà cô ấy gửi cho Diệp Sơ hồi Diệp

Sơ ở nước ngoài. Thời khắc hạnh phúc nhất của đời người con gái chính là đây, vẻ đẹp ấy không thể dùng lời lẽ nào tả nổi. Diệp Sơ lặng lẽ cúi đầu, không kiềm chế nổi xúc động.

“Các cậu định lúc nào mới bày tiệc cưới vậy? Từ hồi cấp ba đến giờ tớ đã đợi uống rượu mừng của hai người rồi. Đợi lâu quá tóc sắp bạc trắng rồi đây này.” Vẻ mặt Lâm Mậu Mậu cực kì đáng yêu.

Câu hỏi này hơi khó trả lời thì phải. Năm xưa khi Diệp Sơ được chọn vào danh sách du học, nhà trường đã lập kế hoạch du học ba năm, rồi vì lí do nào đó lại kéo dài thêm một năm nữa. Giờ bốn năm đã qua mà trong tay cô vẫn còn mấy dự án nữa chưa kết thúc, điều đó cũng có nghĩa là cô cần phải ở nước ngoài thêm một thời gian nữa.

Nhưng những điều này đều không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là, cô vẫn chưa dám mở lời cho Vệ Bắc biết, bởi vì với tính khí của anh, sợ là không dàn xếp cho qua được.

Nghĩ đến đây, Diệp Sơ bất giác nhìn sang Vệ Bắc.

Vệ Bắc đang đứng bên cạnh gọi điện thoại, không phát hiện ra ánh mắt áy náy của cô.

Các thủ tục của lễ cưới đã diễn ra suôn sẻ, khi đến nhà hàng, Diệp Sơ gặp được rất nhiều bạn học cũ hồi cấp ba. Thời gian trôi mau, những người bạn sớm chiều bên nhau năm nào giờ đã bước ra xã hội, có những người vẫn đang bôn ba vì sự nghiệp, có những người đã xây dựng gia đình riêng cho mình, còn có không ít người lựa chọn con đường theo đuổi học vấn như Diệp Sơ. Nhưng dù thân phận hôm nay có ra sao thì kí ức về những ngày cùng phấn đấu nỗ lực đó vẫn còn nguyên vẹn. Thậm chí nhiều năm sau này, trong những lần hội ngộ, các bạn học cũ càng chẳng hề có chút xa cách nào.

Nhiều bạn kể lại sự tích Lâm Mậu Mậu giả làm con trai ngày xưa rồi cả đám cùng phá lên cười vui vẻ, khiến cho cô dâu vốn tự hào mặt dày nghìn tên đâm không thủng phải đỏ mặt xấu hổ. Ngượng quá hóa liêu, cô ấy từng ra một câu: Đứa nào còn dám nhắc đến chuyện đó, ta chuốc cho say thì thôi.

Kết quả hoàn toàn có thể tưởng tượng được, cả một bàn toàn bạn cấp ba, trừ những người phải lái xe, còn lại đều say túy lúy.

Tội nghiệp nhất là Diệp Sơ, chẳng qua chỉ ngồi cạnh ậm ừ mấy câu mà lại bị Lâm Mậu Mậu túm lấy không tha, buộc tội cô hôm nay đến muộn, cần chuốc lỗi với các bạn, bị cả đám hùa nhau phạt rượu.

Bất đắc dĩ, Diệp Sơ đành chịu phạt mơ mơ màng màng thế nào bị chuốc đến nửa bình rượu vang.

Dưới tác dụng của men rượu, cộng thêm mệt mỏi do chênh lệch múi giờ chưa kịp điều chỉnh, Diệp Sơ rất không nể mặt mà ngủ gục ngay tại đám cưới

của Lâm Mậu Mậu. Cho đến tận khi hôn lễ kết thúc, Vệ Bắc bế cô lên xe, cô mới mơ màng tỉnh lại, còn dùng tiếng Anh hỏi xem đây là nơi nào.

Nề tình cô nhóc này say đến nỗi không phân biệt nổi đây là đất nước nào, Vệ Bắc bó tay, đành phải đắp chăn cho cô tiếp tục ngủ. Nhưng cô nào đã chịu thôi, cứ liên thoảng lú rú những câu không ai hiểu nổi, mấy lần trở mình tung chăn ra rồi lại cuộn chăn thành đống. Cuối cùng Vệ Bắc phát cáu, quấn cô vào chăn như quấn nem rán rồi thắt dây an toàn, cô mới chịu nằm yên.

Sau một hồi vật vã, Vệ Bắc mệt đến hụt hơi, anh không nhìn nổi nghĩ thâm, đồ ăn nước ngoài cũng ngon thật, nuôi cho cô bé này béo trắng béo tròn, hồi nãy suýt thì không bế nổi.

Rồi anh ôm lòng muốn báo thù, véo vào mặt Diệp Sơ một cái.

“Nem rán” không cử động nổi, nhắm mắt rên hừ hừ, Vệ Bắc thích chí quyết định thò tay ra nghịch mũi cô, biến mũi cô thành hình dạng như mũi heo. Vừa nghịch anh vừa thích chí lắm bầm: “Diệp Thừa Cân, em xem, giờ em có giống heo không nào, đáng yêu quá đi mất, đáng yêu chết đi được...”

Nếu lúc này Diệp Sơ đang tỉnh táo, chắc cô đã tức đến xịt máu ra rồi, may mà cô ngủ rất say, đến khi xe chạy đến tận nhà mình rồi, Vệ Bắc cũng cô lên tầng rồi mà cô vẫn hoàn toàn không hay biết.

“Bà xã ơi?” Vệ Bắc thăm dò, khẽ đẩy cô nhẹ nhẹ.

Không phản ứng.

“Diệp Tử?”

Vẫn không phản ứng.

“Diệp Thừa Cân?”

Tiếp tục không phản ứng.

“Cái con bé này, sau này anh còn cho nó uống rượu nữa thì anh không mang họ Vệ!” Vệ Bắc điên tiết mắng. Tục ngữ có câu “say rồi làm loạn”, nhưng con bé này say rồi có loạn tí nào đâu? Hai người ở bên nhau đã lâu thế rồi, chỗ cần hôn cũng hôn rồi, chỗ cần sờ cũng sờ rồi, chỉ còn mỗi chuyện đó anh lên kế hoạch mấy lần vẫn chưa thành công thôi. Và lần này cũng vậy.

Biết trước thế này thì hồi nãy bảo cô ấy uống in ít thôi, chưa biết chừng còn có hi vọng...

Vệ Bắc không đành lòng rời khỏi phòng cô, khẽ kháng đóng cửa lại.

Lát sau, bên ngoài vọng vào tiếng đóng cửa, căn nhà bỗng trở nên yên tĩnh vô cùng.

Phù, cuối cùng cũng đi rồi!

Con lợn nhỏ nằm trên giường bỗng dung mở bừng mắt.

Đôi đồng tử đen như ngọc lóe ra ánh sáng giao hoạt.

Thực ra cô đã tỉnh lâu rồi, nhưng mà... gió mát trăng thanh, trai đơn gái chiếc, lại thêm men rượu thúc giục, đúng là quá nguy hiểm. Mẹ đã dặn trước rồi, chưa cưới thì chưa được làm! Diệp Sơ là cô bé ngoan, cô bé ngoan thì phải có giác ngộ của cô bé ngoan chứ.

Mang theo vài phần đặc chí trong lòng, Diệp Sơ cởi quần bò, chuẩn bị đi tắm.

Rồi, kịch hay khi ấy mới bắt đầu, Diệp Sơ vừa mở cửa phòng ra thì đụng ngay Vệ Bắc đang đứng ngoài. Vệ Bắc ngậy người ngắm cặp chân thon dài chỉ mặc mỗi quần lót của cô, máu nóng bốc lên đầu.

Diệp Sơ bối rối kéo chiếc áo phong xuống che rồi hỏi: “Em... em tưởng anh đi rồi?”

“Sáng hôm nay bố em gọi điện thoại bảo... em ở nhà một mình ông không yên tâm... bảo anh sang trông em...”

Giọng anh dần trở nên khàn khàn, ánh mắt đã rất khác so với hồi nãy rồi.

“Này, anh đừng nhìn nữa...” Diệp Sơ ý thức được điều gì đang diễn ra, mặt cô nóng bừng, nhìn đi chỗ khác, cắn môi, liềm mạng khép chân lại, kéo áo phong xuống thật thấp, lộ ra khe ngực mảnh dẻ.

Dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn đầu giường, dáng vẻ của cô thật sự rất dụ dỗ người ta phạm tội.

Vệ Bắc bỗng tiến lên một bước, ôm chặt cô vào lòng.

Diệp Sơ khẽ kêu thất thanh nhưng môi đã bị anh bịt chặt. Anh khẽ khàng đặt cô lên giường, tháo dây buộc tóc của cô ra, ngón tay vò loạn mái tóc cô một hồi, đầu lưỡi không chút do dự mà cạy mở răng cô, mãnh liệt tấn công chiếm đoạt trong miệng cô.

Nụ hôn này dường như phóng túng hơn bất kì nụ hôn nào trước đó của hai người. Diệp Sơ không chống cự nổi. Cô nhìn lên ánh đèn đầu giường, choáng váng mê muội, đôi tay mềm mại đặt nơi ngực anh, muốn đẩy anh ra mà không còn chút sức lực nào.

Nụ hôn dừng lại, Vệ Bắc nhồm dậy, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi. Diệp Sơ cảm thấy hình như hơi rượu đang xộc lên rồi, mọi thứ trước mắt đều trở nên hư ảo. Cô ngẩn ngơ nhìn anh cởi từng chiếc cúc trên áo sơ mi, lộ ra vòm ngực rắn rỏi cường tráng màu lúa mạch. Dưới ánh đèn, dường như lồng ngực ấy được bao phủ bởi một lớp vàng óng ánh.

Diệp Sơ ngấm nhìn đến ngây ngẩn.

Lúc này, nụ hôn của anh lại rơi xuống, từ xương quai xanh xuống cổ rồi từ cổ đến vành tai, ngọn đèn lung linh bên đầu giường rọi tỏ những vết hồng trên cổ trắng nõn của Diệp Sơ.

Sau đó, anh bỗng cắn nhẹ trên vành tai cô, cơ thể Diệp Sơ run rẩy, bàn tay nóng rực đã kéo chiếc áo mỏng dính ra khỏi người.

Cảm giác thân thể mát lạnh, Diệp Sơ khó khăn mở miệng: “Chờ một chút...”

“Diệp Thừa Côn, đã nhiều năm như vậy rồi, em đừng bắt anh chờ thêm nữa, được không? Nào?” Giọng nói gọi cảm trầm ấm của anh truyền đến bên tai như một bùa chú không thể nào kháng cự. Chỉ trong chớp mắt, bùa chú ấy lan vào tận đáy lòng.

Đã nhiều năm như vậy, bọn họ dù ai đợi ai cũng đã phải đợi quá lâu rồi.

Cô bỗng nhớ đến mảnh giấy Vệ Bắc nhét vào tay mình trước khi lên đường: “Em hãy đi đi, hãy theo đuổi chân trời mơ ước của em, nhưng đừng quên, chỉ cần cúi xuống, luôn có anh ở nơi này chờ đợi”.

Có người đàn ông chấp nhận chờ đợi mình như vậy, còn chưa đủ sao?

Đủ rồi, đương nhiên là quá đủ rồi.

Diệp Sơ nhắm mắt lại, vòng cánh tay qua cổ anh.

Vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi, chúng ta đừng chờ đợi nữa...

Hồi Kết

Hai tháng sau, dù các giáo sư nước ngoài cố giữ lại, nhưng Diệp Sơ vẫn quyết định về nước. Lâm Mậu Mậu nói: “Diệp Tử, cuối cùng cậu đã quyết tâm trở về, anh Vệ đẹp trai của chúng ta đã chờ đến nỗi trời sắp sụp xuống rồi”. Diệp Sơ cười ngượng nghịu, thật là không phải cô hạ quyết tâm, mà là đứa bé trong bụng giúp cô hạ quyết tâm.

Đúng vậy, cô đã có thai, chắc chắn không làm, một lần đã trúng.

Cô còn nhớ rõ khi ở nước ngoài gọi điện thoại về báo tin này cho Vệ Bắc, anh đã vui sướng đến mức nào, gần như phát điên lên vậy.

Chưa đầy năm phút sau, bố mẹ chồng đã biết, bố mẹ cô cũng đã biết,... Cuối cùng, ngay cả bà nội hơn chín mươi tuổi dưới quê cũng run rẩy gọi điện thoại vượt biển khơi đến thúc giục: “Con bé này, có em bé rồi thì mau trở về làm lễ cưới đi thôi chuyện này không thể chậm trễ, không kéo dài được đâu...”.

Không còn cách nào, cô đành trở về.

Lâm Mậu Mậu nghe xong, liền cảm thán: “Diệp Tử, cậu vợ bầm rồi, đi một về hai!”

Diệp Sơ: “...”

Sau khi Diệp Sơ về nước, hai nhà lập tức bắt tay vào công tác chuẩn bị hôn lễ.

Để tránh bụng Diệp Sơ to lên ảnh hưởng tới việc mặc áo cưới, hôn lễ được quyết định sẽ tổ chức ngay sau Tết Nguyên đán thời gian chuẩn bị vô cùng gấp gáp, tất cả mọi người trên dưới trong nhà chuẩn bị hôn lễ cho hai người mà cứ như đi đánh trận vậy.

Nhưng bởi vì Diệp Sơ đang mang thai nên cô trở thành đối tượng được cả nhà bảo vệ. Về cơ bản, mẹ cô không để cho cô đụng tay vào bất kì việc gì, ngay cả lúc chụp ảnh cưới cũng mang túi chườm nước nóng theo bên cạnh, sợ không cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến cháu ngoại còn chưa ra đời.

Chính vì lẽ đó nên khi mọi người đang bận rộn chuẩn bị hôn lễ cho bọn họ thì Diệp Sơ lại trở thành người rảnh rỗi nhất, cả ngày ăn không ngồi rồi, nói một cách văn vẻ thì là “an thai”.

Khoảng thời gian an thai chán chết kéo dài gần một tuần lễ cuối cùng cũng trôi qua, hôn lễ ngày một đến gần, bỗng nhiên một ngày, Vệ Bắc bảo muốn dẫn Diệp Sơ đi xem nhà mới của hai người.

Thật ra nhà mới của bọn họ đã được chuẩn bị từ khi Diệp Sơ còn đang đi học ở nước ngoài, mẹ của Vệ Bắc sốt ruột nên đã mua luôn rồi.

Chẳng qua lúc đó, nhà mới chỉ là một cái nền đất, sau đó, trong lần trở về vừa rồi, Diệp Sơ ghé qua xem một lần.

Lúc ấy ngôi nhà đã thành hình nhưng vẫn đang trống không, chưa có đồ đạc gì, chỉ có thể nhìn được dáng hình sơ bộ.

Lần gần đây nhất đi xem là khoảng hai tháng trước, phòng ốc đã được sửa sang gần như hoàn chỉnh. Lúc trước khi bắt đầu trang trí nội thất, kiến trúc sư đưa ra mấy bản thiết kế để cô và Vệ Bắc lựa chọn, hai người nhất trí lựa chọn cách bài trí thiên về phong cách Châu Âu, đơn giản tiện dụng nên sau khi lắp đặt nội thất xong xuôi, nhà mới của bọn họ vô cùng giản dị trang nhã, hoàn toàn không khác gì so với mong muốn của Diệp Sơ.

Trên lí thuyết thì, tất cả đã đầu vào đấy, đáng lẽ sẽ không còn vướng mắc gì. Nhưng không hiểu sao, Diệp Sơ cảm thấy hôm nay Vệ Bắc hơi là lạ, ánh mắt anh còn lộ ra tia thần bí, dáng vẻ như thể bảo rằng “Anh sẽ cho em một niềm vui bất ngờ, hãy chuẩn bị sẵn sàng đi!”. Thế nên, Diệp Sơ âm thầm tính toán rằng, nếu lát nữa cô không bất ngờ thì chắc cũng nên phối hợp hưởng ứng một chút để anh khỏi buồn lòng?

Kết quả là, Diệp Sơ vẫn bị kinh ngạc.

Khi Vệ Bắc bật mắt cô lại, mở cánh cửa phòng dành cho em bé mà hai người đã cùng chuẩn bị ra, Diệp Sơ quả thực không thể tin vào hai mắt mình nữa. Trần nhà màu xanh nước biển phản chiếu ánh sáng từ những bức tường dán giấy màu đẹp như ảo mộng. Giữa phòng là một chùm đèn y hệt như ở đài thiên văn, ánh đèn phản chiếu lên trần và sàn khiến căn phòng tựa như chìm giữa biển sao vời vợi.

Anh nói anh sẽ dành cho cô một niềm vui bất ngờ, nhưng Diệp Sơ không ngờ niềm vui bất ngờ ấy lại là cả vũ trụ bao la. Anh chuẩn bị phòng cho đứa con sắp ra đời của hai người, dành cho nó cả một vũ trụ rộng lớn!

Trái tim cô rung động, cảm xúc cũng dâng trào.

Vệ Bắc ôm lấy cô, bàn tay khẽ vỗ về phần bụng hơi nhô lên: “Anh cảm thấy chắc chắn con chúng mình sẽ thích nơi này”.

“Anh chắc chắn thế cơ à?” Diệp Sơ tựa vào vai anh, ngược lên bầu trời sao lộng lộng.

“Nếu nó không thích, anh sẽ đánh nó cho tới khi thích thì thôi”, Vệ Bắc kiên định đáp.

Diệp Sơ phì cười. Cô quay đầu ôm lấy cổ Vệ Bắc rồi thom lên má anh: “Yên tâm đi, em thích thì chắc chắn con của chúng mình sẽ thích”.

Dầu trên bầu trời có muôn vàn vì sao lấp lánh, anh mãi mãi vẫn là ngôi sao Bắc Đẩu sáng nhất trong lòng em.

Dầu vật đổi sao dời, tình này mãi không đổi thay.

Ngoại Truyện

Tình Dịch

Thẳng thắn mà nói thì Vệ Bắc vốn không có duyên với con gái cho lắm.

Lý do không phải là vì anh không đẹp trai, mà là vì tính tình anh quá ngạo ngược, khiến bọn con gái chạy mất cả dép. Vấn đề là, chuyện gì cũng có ngoại lệ, thỉnh thoảng có vài cô nàng không sợ chết, muốn thử sức chịu đựng của bản thân nên tán tỉnh anh. Dương Thanh là một trong số đó.

Dương Thanh là con gái cưng của Trung đoàn trưởng Trung đoàn Cảnh sát đặc nhiệm, bằng tuổi Vệ Bắc, học năm thứ tư một trường đại học nổi tiếng trong nước, hiện đang nhờ chút quan hệ của bố mà vào thực tập công việc văn phòng ở Trung đoàn Cảnh sát đặc nhiệm.

Hôm đó, cô nàng đi làm nghe cấp trên nói buổi chiều có học viên mới đến thực tập, giao cho cô đón tiếp. Cô nàng vốn không bận tâm lắm, nghĩ bụng chẳng qua cũng chỉ là sinh viên thực tập thôi mà, sao lại bắt con gái trung đoàn trưởng như mình phải đón tiếp. Nào ngờ, vừa gặp chàng thực tập sinh đó, thái độ của cô nàng đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Chậc, cái anh chàng này đẹp trai thật! Cao ráo sáng sủa, nét nào ra nét nấy, lại còn khí thế bừng bừng, lấn át người khác, hơn hẳn lũ con trai một sách trong trường học. Dương Thanh vừa thấy Vệ Bắc đã mê mẩn, ngấm ngấm thè phải tóm bằng được anh chàng “hàng hiếm” này. Thế là những ngày sau đó, Dương

Thanh cực kì vồn vã quan tâm đến Vệ Bắc, bất cứ lúc nào có cơ hội là lại ra bắt chuyện.

Vệ Bắc đâu phải gã ngốc, tất nhiên là nhận ra tình ý của Dương Thanh, nhưng anh không thấy vui mà chỉ thấy phiền phức. Ông đây khó khăn lắm mới được rảnh rỗi, còn phải gọi điện tâm sự với bà xã, cô cứ bám lấy tôi thế này, hẳn là đầu óc có vấn đề. Nhưng nể mặt Trung đoàn trưởng Dương, anh nhẫn nhịn không bùng nổ, chỉ duy trì thái độ xã giao với Dương Thanh, để cho nàng biết khó mà lui.

Nhưng Dương Thanh không hề ý thức được điều đó, thậm chí cô nàng còn nhờ bố tìm hiểu gia cảnh nhà Vệ Bắc.

Khi biết Vệ Bắc là con trai Chủ tịch quận, Dương Thanh mừng như bắt được vàng, cứ bám lấy bố đòi mai mối.

Trung đoàn trưởng Dương vốn đau đầu với tính khí công chúa của con gái nên rất sợ cô tìm sai đối tượng. Nay có người lọt vào mắt xanh của con gái, người làm cha như ông tất nhiên phải hỗ trợ. Thế là trưởng đoàn trưởng Dương gọi điện mời Vệ Đông Hải dùng cơm.

Vệ Đông Hải vốn không thích chèn chén xã giao, nhưng vì con trai đang thực tập ở Trung đoàn Cảnh sát do trung đoàn trưởng họ Dương này phụ trách nên bắt buộc dĩ phải đồng ý. Vừa nghe chuyện Trung đoàn trưởng Dương mời cơm, Vệ Bắc biết ngay ý đồ của hai cha con nhà này. Để tránh phiền phức, anh dắt Diệp Sơ theo.

Nghe bảo đi ăn cơm cùng bạn của Vệ Đông Hải, Diệp Sơ không muốn đi lắm: “Em có quen bạn của bố anh đâu, đi làm gì ạ?”

“Không quen thì có làm sao, cứ đi ăn thôi!”

Anh nói vậy làm Diệp Sơ càng không vui: “Em có phải heo đâu! Em không đi đâu”.

Vệ Bắc bó tay, đành nói thẳng: “Nói thật với em vậy, Trung đoàn trưởng Dương muốn gán ghép con gái ông ấy cho anh, anh chẳng biết làm thế nào đành phải nhờ em giúp. Thôi, coi như em cứu anh một bàn, lần tới anh sẽ báo đáp”.

“Báo đáp thế nào?” Diệp Sơ hỏi.

“Lấy thân báo đáp!”

Diệp Sơ: “...”

Tuy không muốn lắm nhưng để cứu Vệ Bắc thoát cảnh nước sôi lửa bỏng, Diệp Sơ cực chẳng đã đành phải đi cùng anh. Khi đến phòng VIP nhà hàng, thấy Vệ Bắc dẫn theo một cô nàng, vẻ mặt Dương Thanh đã hơi sa sầm. May là Trung đoàn trưởng Dương phản ứng nhanh. Ông hỏi: “Tiểu Vệ, cô bé này là...?”

“Diệp Sơ, bạn gái cháu ạ!” Vệ Bắc đáp như đinh đóng cột.

Trung đoàn trưởng Dương cười bối rối: “Thì ra là bạn gái của Tiểu Vệ, nào, mời ngồi, mời ngồi!”

“Cảm ơn chú ạ.” Diệp Sơ không hề chớp mắt, đặt mông ngồi ngay xuống vị trí mà Dương Thanh đã chuẩn bị cho Vệ Bắc, khiến Dương Thanh tức đến trợn mắt.

“Bạn gái Vệ Bắc học trường nào nhỉ?” Trung đoàn trưởng Dương hỏi.

“Học năm thứ tư trường Đại học F.” Vệ Đông Hải trả lời hộ cô luôn.

Đại học F à? Dương Thanh âm thầm hừ một tiếng, cái cô nàng này ngoại hình bình thường, đến trường đại học cũng không “xịn” bằng mình, nhìn quần áo mà đánh giá thì e là gia đình cũng chẳng có điều kiện. Định tranh giành với mình kiểu gì? Nghĩ vậy nên Dương Thanh lại ngập tràn tự tin, nụ cười tươi rói trở lại trên gương mặt.

“Cháu chào chú Vệ, cháu tên là Dương Thanh, cùng thực tập với Vệ Bắc ở Trung đoàn Cảnh sát. Anh ấy lúc nào cũng quan tâm chăm sóc cháu đấy ạ!” Cô nàng tự giới thiệu với giọng điệu rất huênh hoang, hoàn toàn không coi Diệp Sơ ra gì.

Diệp Sơ cũng không sốt sắng gì, cô chỉ liếc Vệ Bắc một cái.

Chết tiệt ai chăm sóc cô ta chứ? Vệ Bắc thềm mắng một câu rồi trả lời Diệp Sơ bằng vẻ mặt sống không bằng chết.

Diệp Sơ phì cười.

Dương Thanh lập tức hiểu lầm. Tính tình công chúa nổi lên, cô nàng buột miệng hỏi: “Cô cười gì vậy?”

Diệp Sơ ngẩn người, ngơ ngác “Tôi có cười đâu”.

“Rõ ràng lúc nãy cô cười mà.” Dương Thanh khẳng khẳng khẳng định.

“Em có cười không anh?” Diệp Sơ quay sang hỏi Vệ Bắc.

Tất nhiên là Vệ Bắc phải giúp bà xã mình rồi. Anh lắc đầu: “Không cười”.

Câu này của anh làm Dương Thanh tạo mặt. Đang định nổi đóa thì bộ cô nàng đã cản lại: “Sao lại cười với không cười, hôm nay mọi người đều vui vẻ, tất nhiên là phải cười rồi. Nào nào nào, Chủ tịch Vệ, hôm nay tôi chiêu đãi, anh phải ăn nhiệt tình đấy nhé. Thanh niên các cháu cũng thế nhé, đừng làm khách với chú nhé!”

Trung đoàn trưởng Dương vừa giảng hòa vừa âm thầm kêu khó. Chết thật, lần này con gái đầu tư nhầm chỗ rồi, sao lại nhầm phải bông hoa có chủ cơ chứ, kiểu gì cũng xôi hỏng bỏng không thôi.

Đúng thế thật, trên bàn tiệc, Vệ Bắc chỉ thì thầm trò chuyện với một mình Diệp Sơ, Dương Thanh chẳng chen nói câu nào. Thiên kim của Trung đoàn trưởng Dương từ bé đã xuất sắc chưa từng bị người ta coi thường như thế, tất cả

những kiêu ngạo và tự cao ban nãy giờ đã biến mất không còn bóng dáng, thay vào đó là một bụng tức chưa biết xả vào đâu.

“Con đi rửa tay!”

Giữa bữa cơm, cô nàng chịu hết nổi, đứng phắt dậy, mặt mũi sầm sì chạy ra ngoài. Trước tấm gương trong phòng vệ sinh, cô nàng ra sức mắng: “Cái con ranh họ Diệp kia thì có gì hay? Eo không thon bằng mình, không thông minh bằng mình, mặt mũi lại càng không bì nổi, đã thế tư chất còn tầm thường nữa... Có gì hay đâu nhỉ? Vệ Bắc đúng là đồ ngốc không có mắt thẩm mỹ, bà đây xinh đẹp mỹ miều bao nhiêu ưu điểm thì không ưng, lại đi ưng cái thể loại hàng kém chất lượng bày bán đầy ngoài đường. Nếu mình mà là đàn ông thì có cho mình cũng chẳng thèm nhé...”

Cô nàng càng mắng càng nhập tâm, hoàn toàn không phát hiện ra có người vào nhà vệ sinh. Đến khi Diệp Sơ đứng bên cạnh rồi, Dương Thanh mới giật mình. Rồi cô nàng cứ dờ ra.

Nhưng Diệp Sơ chẳng giận chút nào, chỉ chăm chú vặn vòi nước rửa tay.

Tiếng nước rào rào chảy, phòng vệ sinh yên tĩnh đến mức nghe được cả nhịp tim đập. Dương Thanh sững sờ hồi lâu, thấy Diệp Sơ đã rửa tay xong, quay người bỏ đi, cuối cùng cũng mở miệng gọi Diệp Sơ lại.

“Này! Đứng lại!”

“Sao thế?” Diệp Sơ quay đầu ngạc nhiên hỏi.

Cái vẻ dửng dưng này của Diệp Sơ khiến Dương Thanh thất bại toàn tập. Cô nàng không kiềm chế nổi, hỏi thẳng: “Sao cô không nói gì?”

“Nói gì là nói gì?” Diệp Sơ ngơ ngác hỏi.

Dương Thanh uất nghẹn: “Cô có dờ hơi không hả? Tôi mắng cô như thế mà cô không giận là sao?”

“Có gì đâu mà giận.” Diệp Sơ cười, “Chúng ta có quen thân gì đâu”.

Diệp Sơ nói ra câu ấy khiến Dương Thanh cứng họng.

Mãi sau cô nàng mới sầm mặt nặn ra một câu: “Dù sao tôi cũng chỉ nói sự thật. Rõ ràng là cô không bằng tôi”.

“Còn một sự thật nữa, là Vệ Bắc không thích cô.” Diệp Sơ điềm tĩnh nói hết câu rồi đi thẳng ra ngoài.

Để lại mình Dương Thanh thẫn thờ đứng đó, đối diện với sự thật tàn khốc, tất cả tự tôn tan thành cát bụi. Rất lâu sau khi sự việc đó xảy ra, khi đã toại nguyện cưới được Diệp Sơ về nhà, đã lần thứ N biến cô trở thành người phụ nữ của anh, Vệ Bắc vẫn ôm bà xã trong lòng, hỏi: “Diệp Thừa Cân, em yên tâm về anh quá nhỉ? Sao em chẳng bao giờ ghen thế”.

“Em có ghen chứ, mỗi tội anh không phát hiện ra thôi.” Diệp Sơ nói rồi rúc vào lòng Vệ Bắc.

“Thật ư?” Vệ Bắc kích động như thể phát hiện ra châu lục mới: “Lúc nào thế? Sao anh không biết! Em mau nói đi, mau nói đi!”.

Diệp Sơ vắt óc nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng lắc đầu: “Hình như... em quên mất rồi...”

Vệ Bắc không còn gì để nói.

Anh không biết rằng, đối với bà xã của anh, những tình địch cường ngạnh kia chẳng qua chỉ là gió thoảng mây trôi.

HẾT